

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις

► Ο Δημήτρης Μπερτσέκας και η Φωτεινή Χελιώτη απέκτησαν στις 21 Οκτωβρίου 2016 το δεύτερο παιδί τους, **κοριτσάκι**.

Στους ευτυχείς γονείς, ευχόμαστε να τους ζήσει.

Βαπτίσεις

► Την Κυριακή 2 Οκτωβρίου 2016 η Χριστιανική οικογένεια απέκτησε ένα νέο μέλος, την **Ελπίδα-Άννα**, κόρη του **Ηλία Οικονόμου** και της **Πίτσας Γεωργ. Μπρότση**. Το μυστήριο τελέστηκε στον Ιερό Ναό Αγίας Φωτεινής Ιλισσού, όπου το Άγιο Μύρο έφερε την ευλογία του στη νεοφώτιστη, στους γονείς, την νονά **Τώνια Πυλαρινού** και στους οικείους τους.

Είθε να ήταν εν ζωή και να παρευρίσκονταν οι παππούδες και οι γιαγιάδες. Όμως σίγουρα οι ψυχές τους μοιράστηκαν την αγαλλίαση του σημαντικού αυτού για την οικογένεια πνευματικού γεγονότος.

Η μανούλα

Πίτσα Μπρότση του Γεωργίου και της Σοφίας

► Ο **Τάσος Αντ. Παυλής** και η **Φραντζέσκα Ροντριγκερ** βάπτισαν την κόρη τους στις 17-7-2016 και το όνομα αυτής **Αριάδνη**.

Το μυστήριο τελέστηκε στην Αγία Φωτεινή (Αρχαία Μαντινεία) και ακολούθησε τραπέζι στην ταβέρνα Μανέλη.

Στους ευτυχείς γονείς, παππούδες, γιαγιάδες ευχόμαστε να τους ζήσουν οι νεοφώτιστοι.

Επιτυχόντες ΑΕΙ και ΤΕΙ

— Η **Παναγιώτα Τζιαβάρα**, εγγονή της Παναγιώτας Σχιζα-Τζιαβάρα πέτυχε στο Τμήμα Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Πατρών.

— Ο **Μανιάτης Νίκος**, το γένος Μαίρης Μανέλη, πέτυχε στο Τμήμα Τεχνολογών Περιβάλλοντος στο ΤΕΙ Ζακύνθου.

— Ο **Αντώνης Γ. Τσέος**, εγγονός της Μαριγούλας Γ. Κατσίνη πέτυχε στο Τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών-Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών του Παν. Κρήτης (Χανιά). Η αδελφή του **Ελισάβετ** φοιτά στο Πολυτεχνείο Θεσσαλίας (Βόλος) στο Τμήμα Αρχιτεκτονικής. **Μαριγούλα να τα χαίρεσαι.**

Συγχαρητήρια σε όλους σας και σας ευχόμαστε καλές σπουδές.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Σταματοπούλος Αλέκος (USA)\$100 (USA)
Χρόνη Αικατερίνη 20€
Παπαγεωργίου Δημήτρης του Κων/νου . 50€
Σταματοπούλος Χρήστος του Χαράλ. ... 50€
Συμπόνη - Σταυρίδη Βασιλική \$50 Αυστρ.
Συμπόνης Κώστας του Δημ. \$50 Αυστρ.
Συμπόνης Κώστας του Βασ. \$50 Αυστρ.
Αντωνοπούλου - Καρζή Ιωάννα ..\$50 Αυστρ.
Ρόκκας Θεόδωρος του Χρήστου 30€
Θεοδωρόπουλος Χρήστος του Δημ..... 30€
Κουσιάκη - Vogt Γεωργία (N. Ζηλανδία) 90€
Stamos Νίκος \$100 (USA)
Δάμης Πέτρος \$100 (USA)
Κουσιάκη Έλλη του Φωτίου 20€



ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΙ

Τριμηνιαίο δελτίο
Ιδιοκτησία: Σύλλογος Αρτεμισιωτών Αττικής
Γλάδστανος 10 Αθήνα Τ.Κ. 10677
Τηλ.: 210 8082042

Εκδότης - Δ/ντής:
Κακαρικού Γωγώ Τηλ.: 210 5747298
Ετήσιες Συνδρομές: 20€
Εξωτερικού: 40€

Συντακτική Επιτροπή:
Παπαθεοδώρου - Καραγιάννη Γωγώ
Ελένη Δάμη - Ζαρόκωστα
Σταματοπούλος Γιάννης Δημ.
Ρόκκας Γιώργος Ηλ.
Μπρότση - Αλωνιστιώτη Ειρήνη
Κακαρικού Γωγώ

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση - Εκτύπωση:
Εκδόσεις-Γραφικές Τέχνες
Καρπούζη Αριστέα & Υιοί Ο.Ε.
Θεοδοσίου 23 Ίλιον • Τ.Κ.: 13121
Τηλ-Fax: 210 2619003 - 210 2619696
e-mail: karpouzi@otenet.gr

Ανακαίνιση της Αίθουσας του Συλλόγου Σύστημα κλιματισμού Δαπάνη - δωρεά κ. Τάκη Βασ. Μανέλη

Η εγκατάσταση σύγχρονου συστήματος κλιματισμού στην αίθουσα του Συλλόγου ήταν μια μεγάλη ανάγκη αλλά και ένας δύσκολος στόχος.

Μεγάλη ανάγκη ήταν διότι δεν υπήρχε η δυνατότητα δημιουργίας μέσα στην αίθουσα ενός ποιοτικού περιβάλλοντος φυσικής άνεσης όλο το χρόνο. Υπήρχε μόνο η δυνατότητα θέρμανσης με δύο αερόθερμα τύπου κολόνας (πεπαλαιωμένα) που λειτουργούσαν με πετρέλαιο και στα οποία οι δεξαμενές πετρελαίου για το καθένα ήταν μέσα στην αίθουσα και στήριζαν αυτά. Η λειτουργία τους ήταν προβληματική και κάθε άλλο παρά ένα υγιεινό περιβάλλον δημιουργούσαν.

Δύσκολος στόχος ήταν διότι το κόστος της προμήθειας και εγκατάστασης ενός σύγχρονου και αξιόπιστου συστήματος κλιματισμού της αίθουσας (200 m²), που θα δημιουργούσε ένα ρυθμιζόμενο ποιοτικό περιβάλλον φυσικής άνεσης όλο το χρόνο (χειμώνα – καλοκαίρι), ήταν πολύ μεγάλο για τα οικονομικά δεδομένα του Συλλόγου. Με μια έρευνα αγοράς, μέσω κλειστών σφραγισμένων προσφορών, το κόστος άγγιζε τα δέκα χιλιάδες ευρώ (10.000 €).

Ήταν φανερό ότι το κόστος αυτό θα μπορούσε να καλυφθεί μόνο μέσω δωρεάς συγχωριανού μας που αγαπάει το χωριό και έχει την οικονομική δυνατότητα. Στη σκέψη μας αμέσως ήρθε ο συγχωριανός μας Τάκης Βασιλείου Μανέλης που ζει μόνιμα στην Νότιο Αφρική. Ο Τάκης Μανέλης είχε βοηθήσει πάλι τον Σύλλογο, στο 1ο Κακουρέϊκο Αντάμωμα το 2014, στην προσπάθεια ανακαίνισης της αίθουσας με την δωρεάν 5.000€ που αντικαταστάθηκαν οι παλιές καρέκλες με 200 νέες αναπαυτικές. Έτσι απευθυνθήκαμε πάλι στον Τάκη Μανέλη, ομολογουμένως με δισταγμό επειδή ήδη είχε βοηθήσει τον Σύλλογο, που όμως αμέσως έδειξε κατανόηση του προβλήματος και προθυμία να βοηθήσει. Τα θετικά αυτά συναισθήματα τα εισπράξαμε άμεσα και μας γέμισαν χαρά αλλά και ευγνωμοσύνη προς το πρόσωπό του. Μέσω κατάλληλης διαδικασίας και θετικών επικοινωνιών, ο Τάκης κατέθεσε 10.000€ στο λογαριασμό του Συλλόγου με αποκλειστικό σκοπό την προμήθεια και εγκατάσταση σύγχρονου και αξιόπιστου συστήματος κλιματισμού που περιλάμβανε η μειοδοτική προσφορά και ήταν εις γνώση του. Μετά από αυτό προχωρήσαμε στην υλοποίηση του έργου

αυτού και σήμερα η αίθουσα πλέον είναι μια σύγχρονη αίθουσα που μπορεί να καλύψει για όλο το χρόνο σχεδόν όλες τις κοινωνικές ανάγκες που προκύπτουν. Νοιώθουμε την ανάγκη να ευχαριστήσουμε τον Ιωάννη Δήμου Βλάχο που ήταν με θετικό τρόπο ο ενδιάμεσος κρίκος στην Νότιο Αφρική στην επικοινωνία μας με τον Τάκη Μανέλη καθώς επίσης και τον Σπύρο Καβάση που ήταν με θετικό τρόπο ο ενδιάμεσος κρίκος στην Τρίπολη.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου στέλνει και μέσω της εφημερίδας την κάτωθι ευχαριστήρια επιστολή:

«Αγαπητέ μας συμπατριώτη, κ. Τάκη Μανέλη

Εκφράζοντας τα συναισθήματα όλων των συμπατριωτών μας σας στέλνουμε τις πιο θερμές μας ευχαριστίες για την μεγάλη δωρεά σας (10.000,00€) προς τον Σύλλογο του χωριού μας, που μας δίνει την δυνατότητα να τοποθετήσουμε άμεσα σύγχρονο κλιματισμό στην Αίθουσα του Συλλόγου. Μια προσθήκη που τόσο πολύ είχαμε ανάγκη και που θα αναβαθμίσει την λειτουργικότητα της αίθουσας και την ποιότητα του περιβάλλοντός της και των υπηρεσιών της προς τους κατοίκους του χωριού μας.

Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ για την άμεση κατανόηση και από την αρχή θετική ανταπόκριση σε αυτή την ανάγκη για το χωριό μας. Νοιώθουμε μεγάλο ενθουσιασμό και πολύ έντονα και θετικά συναισθήματα για αυτή την ανταπόκρισή σας και περιμένουμε να σας συναντήσουμε και να σας τα εκφράσουμε από κοντά καθώς και όλες τις τεχνικές και οικονομικές λεπτομέρειες που αφορούν αυτή τη εγκατάσταση.

Όταν ολοκληρώσουμε την εγκατάσταση των κλιματιστικών στην αίθουσα του Συλλόγου θα σας στείλουμε αντίστοιχες φωτογραφίες ώστε και εσείς να νοιώθετε ικανοποίηση και υπερήφανος για αυτό το αποτέλεσμα που είναι συνεισφορά αποκλειστικά δική σας.

Να είστε πάντα καλά, η ΥΓΕΙΑ και η ΕΥΤΥΧΙΑ να συντροφεύουν την ΥΠΑΡΞΗ ΣΑΣ.

Με εκτίμηση

Το Διοικητικό Συμβούλιο του

Μορφωτικού & Εξωραϊστικού Συλλόγου Αρτεμισίου»

Έθιμα του Δωδεκαημέρου

Συνέχεια από την 1η σελ.

τυχερού. Ενώ λοιπόν στις μεγάλες πόλεις η βασιλόπιτα είναι ένα συνηθισμένο σουρεκέ, στο οποίο μετά το ψήσιμο βάζουν χρυσό νόμισμα, στα χωριά και τις πόλεις της υπαίθρου η πίτα ζυμώνεται με αλεύρι, ζάχαρη, πορτοκάλι, και στολίζεται με διάφορα στολίδια που γίνονται με ζυμάρι. Ένα παράδειγμα: στο χωριό μας η νοικοκυρά πρωί-πρωί ζύμωνε τη βασιλόπιτα με αλεύρι, με λάδι, ζάχαρη και μυρωδικά. Έπειτα μ' ένα πιρούνι έκανε ένα μεγάλο σταυρό στη μέση, τσιμπιτό. Το έκανε με πιρούνι, για να βγαίνουν τα μάτια των εχθρών, να μην γλωσσοτρώνε το σπίτι. Το κόψιμο της πίτας γίνεται με αληθινή ιεροπρέπεια από τον αρχηγό της οικογενείας τηρώντας την καθιερωμένη σειρά. Πρώτα κόβει το κομμάτι του Αγίου Βασιλείου, έπειτα το κομμάτι του σπιτιού και των μελών της οικογένειας. Με τον και-

νούργιο χρόνο πρέπει και το νερό να ανανεωθεί με καινούργιο Αγιοβασιλιάτικο νερό. Από το βράδυ της παραμονής οι γυναίκες άδειάζαν όλο το νερό και το πρωί μόλις τελείωνε η λειτουργία πήγαιναν να φέρουν νέο νερό να δροσίσουν τα σπίτια τους και καθώς γέμιζαν τις στάμνες μουρμουρητά έλεγαν: «όπως τρέχει το νερό, έτσι να τρέχουν τα καλά μέσα στο σπίτι μας».

Πολλές επίσης είναι οι προλήψεις που επικρατούν την πρώτη μέρα του χρόνου. Π.χ. πρόσεχαν να μην κλάψουν, να μην χάσουν τίποτα, γιατί όλον τον χρόνο θα το πάθαιναν. Επίσης δεν έψηναν καφέ εκείνη την ημέρα. Ο καφές είναι πίκρα. Δεν έδιναν τίποτα από το σπίτι ούτε χάρισμα ούτε δανεικό.

Έθιμα των Θεοφανείων... Υπάρχει μια δοξασία του λαού μας που αναφέρει πως το βράδυ πριν τα Φώτα «ανοίγουν οι ουρανοί» και όποιος κατάφερνε να ζητήσει κάτι από τον Θεό εκείνη τη στιγμή, αυτό θα γινόταν. Το αποτέλεσμα ήταν να μην κοιμάται σχεδόν κανείς εκείνο το βράδυ. Τα Φώτα έρχονται πρώτα σε σημασία από τις γιορτές του Δωδεκαημέρου, γιατί «βαφτίζονται», καθαγιάζονται και «καθαρίζονται» από το κακό τα πάντα γύρω. Άνθρωποι, ζώα, πράγματα και όλη η φύση. Πίστευαν επίσης πως εκτός από το νερό, «βαφτίζονται» και οι άνεμοι. Συνεπώς, όποιος αέρας φυσούσε τη μέρα των Φώτων, θα ήταν αυτός που θα κυριαρχούσε όλη την επόμενη χρονιά. Για τους ορθόδοξους, η γέννηση ενός παιδιού, αποτελεί μεν ένα χαρμόσυνο γεγονός, αλλά η βάπτιση είναι αυτή για την οποία προβλέπεται ολόκληρο τελετουργικό που γιορτάζεται με τη συμμετοχή πολλών γνωστών και συγγενών.

Έτσι, η βάπτιση του Χριστού είχε περισσότερη σημασία από τη γέννησή του, σε αντίθεση με τους καθολικούς που ρίχνουν το περισσότερο βάρος στη γέννηση. Μάλιστα, τα πρωτοχριστιανικά χρόνια, μέχρι το τέλος του 4ου αιώνα, η βάπτιση και η γέννηση του Χριστού γιορτάζονταν μαζί. Η γιορτή των Φώτων είναι μεγάλη γιορτή, αγιάζονται τα νερά και φεύγουν οι καλικάντζαροι. Την παραμονή των Θεοφανείων που λέγεται και πρωτάγιαση, ο παπάς της ενορίας επισκέπτεται όλα τα σπίτια και αγιάζει ή φωτίζει δηλαδή ραντίζει με ένα κλωνί βασιλικό όλους τους χώρους του σπιτιού.

Τώρα, λοιπόν, που έρχονται τα Χριστούγεννα ως ξεχάσουμε τα προβλήματα και την οικονομική κρίση. Ας γιορτάσουμε με ένα γιορτινό φαγητό και καλή παρέα. Ας χαρούμε αυτό το παραμύθι των γιορτών κι ας ξέχουμε όλοι ότι κρατάει λίγο, να νοιώσουμε σαν τα παιδιά που ζουν την πραγματικότητα τους, χωρίς διερμηνείς και μεσάζοντες. Εκείνα βλέπουν καθαρότερα και αποκρυσταλλώνουν τα μαγικά σημάδια του χρόνου. Εμείς την χάσαμε αυτήν την ικανότητα, με τα χρόνια και τις περισπούδαστες γνώσεις μας. Ας ξυπνήσουμε λοιπόν, το ζαρωμένο παιδί που ξέμεινε μέσα μας και να του επιτρέψουμε να αποφασίζει αυτές τις μέρες για εμάς.

Τα έθιμα είναι δεμένα με γιορτές, με εκδηλώσεις, με χορούς, τραγούδια, γεύσεις και μυρωδιές. Έθιμα που μας δένουν με την γενέθλια πατρίδα μας, έθιμα που ζήσαμε και ακούσαμε απ' τους παππούδες μας. Ας τα διατηρήσουμε και να τα παραδώσουμε στα παιδιά μας, για να συνεχίσουμε την «παράδοση».

Γωγώ Κακαρικού, Εκπαιδευτικός

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

► Η **Γεωργία Σκούλου** του Σωτηρίου και της Παναγιώτας (το γένος Κακαρικού Γεωργίου) πήρε το πτυχίο Φιλολογίας από το Πανεπιστήμιο Πατρών.

Ο Σύλλογος τη συγχαίρει και της εύχεται καλή σταδιοδρομία.

ΔΩΡΕΑ

Η **Γωγώ Παπαθεοδώρου** δώρισε στον Ξενώνα παραδοσιακά γυναικεία ρούχα.

Το Δ.Σ. ευχαριστεί τη Γωγώ

Ρόκκα Ν. Χρυσάνθη Δικηγόρος

Εθνικής Αντιστάσεως 57-59
Τρίπολη Τ.Κ. 22100
Κιν.: 6982582902
xrusa.rokka@gmail.com

Α/ΦΟΙ ΧΡΟΝΗ Ανταλλακτικά-Service Οικιακών Συσκευών

28ης Οκτωβρίου 50
Τηλ.: 2710-239451 Τρίπολη



ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ
ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ - ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

Ελένη Μανέλη

Νεραντζούλας 10-12, 136 77 Αχαρνάι
Τηλ.: 210 24 04 900 • Κινητό: 6944 41 26 86
email: cityskal@yahoo.gr

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΩΝ

Συνεχίζουμε και στο φύλλο αυτό τις ιστορίες των ξενιτεμένων μας, που φιλοδοξούμε να μπουν στο λεύκωμα των ξενιτεμένων, με την ιστορία της **Σταυρούλας Τριαντάφυλλου-Νάτση (USA)**. Απολαύστε την.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ-ΝΑΤΣΗ

Γεννήθηκα στο Κακούρι λίγο πριν τον πόλεμο του 1940. Εξήσα τη μεγάλη δυστυχία, που πέρασε το χωριό μας τη δεκαετία του '40. Πείνα και ανασφάλεια κυριαρχούσαν σ' όλες τις οικογένειες του χωριού λόγω της Γερμανικής και Ιταλικής Κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, που ακολούθησε.

Από 12 χρονών άρχισα να δουλεύω, έτσι είχα οργώσει όλο τον κάμπο δουλεύοντας.

Ήμουν εργατικά, όλοι με προτιμούσαν στις διάφορες γεωργικές εργασίες και με αγαπούσαν για την προθυμία που έδειχνα στη δουλειά.

Θυμάμαι τον μπαρμπα-Μήτσο τον Κουρκούμπα αλλά και τους Παπαθεοδωραίους, Θεόδωρο και Βασίλη, που είχα δουλέψει στα κτήματά τους να λένε τα καλύτερα λόγια για μένα.

Θυμάμαι ακόμη τις γειτόνισσες, τη θεία τη Γιωργούλα του Γκουνάση, που όταν φούρνιζε το ψωμί μοσχοβολούσε η γειτονιά, εγώ πήγαινα και της έκανα καμιά δουλειά στην αυλή της, για να πάρω καμιά φετούλα ψωμί και τη μάνα σου Γιάννη τη θεία τη Μαριγώ ήταν μια ψυχούλα, ένας άγγελος που δεν ενοχλούσε κανέναν, την αγαπούσα πολύ, είναι κρίμα, που δεν μπόρεσα να την επισκεφτώ προτού φύγει από τη ζωή.

Την δουλειά ποτέ δεν την υπολόγισα, αυτό που δεν μπόρεσα να κάνω ήταν να μάθω γράμματα και αυτό γιατί οι γονείς μου δεν με έσπρωξαν στα γράμματα, ήθελαν το μεροκάματο, ήταν ανάγκη για την οικογένειά μας την εποχή εκείνη.

Δασκάλους στο σχολείο είχαμε την Στεφανία, τη Χριστίνα και τον Μαγκλάρη. Θυμάμαι τη βέργα της Χριστίνας με φόβο ακόμη και σήμερα.

Αυτή ήταν η κατάσταση μέχρι τις αρχές του 1950.

Τότε στο χωριό κυκλοφόρησε μια φήμη ότι η Αυστραλία παίρνει νέους και νέες. Έτσι ο πατέρας μου με έγραψε στις καταστάσεις που κυκλοφορούσαν για να φύγω και εγώ για Αυστραλία με άλλα παιδιά του χωριού.

Όταν όμως πέρασα από την επιτροπή μετανάστευσης με έκοψαν γιατί ήμουν ανήλικη, ήμουν μόλις 16 ετών.

Αργότερα κάποιος είπε στον πατέρα μου ότι και ο Καναδάς παίρνει νέα κορίτσια "αλλά πρέπει να αλλάξεις την ηλικία του κοριτσιού".

Αυτό έκανε ο πατέρας μου, πήγε στον παπα-Κοτσιάνη και στο πιστοποιητικό γέννησης που έβγαλε με έβαλε δύο χρόνια μεγαλύτερη.

Ήμουν η πρώτη κοπέλα που έφυγε από το Κακούρι για τον Καναδά.

Το Τμήμα Μετανάστευσης (Immigration) του Καναδά είχε κάνει συμφωνία με την Ελλάδα και με άλλες χώρες της Ευρώπης να πάρει κορίτσια να εργαστούν, σαν βοηθητικό προσωπικό, εσωτερικές σε σπίτια κυρίως Εβραϊκών οικογενειών για ένα τουλάχιστον χρόνο.

Τώρα, που σκέπτομαι όλα αυτά, διρωτώμαι πως οι γονείς μας δεν σκέφτηκαν τους κινδύνους που υπήρχαν και μας έστειλαν σ' ένα μέρος εντελώς άγνωστο σ' εμάς χωρίς καμιά προσατία, και κυρίως χωρίς να ξέρουμε ούτε μια λέξη αγγλικών.

Κάποιος κύριος από το Ελληνικό Τμήμα Μετανάστευσης μας συνόδεψε στο καράβι από την Ελλάδα στον Καναδά, για να μας παραδώσει στο αντίστοιχο τμήμα του Καναδά. Έτσι βρέθηκα από το Κακούρι και το γαϊδουράκι στο καράβι, εγώ που δεν είχα πάει μέχρι τότε ούτε στην Τρίπολη. Φύγαμε στο τέλος του 1956 από την Πάτρα με το ιταλικό καράβι Saturna. Οι αποσκευές μου ήταν ένα μικρό βαλιτσάκι με ένα ζευγάρι παπούτσια και αυτά χρωστούμενα και λίγα προσωπικά ρούχα.

Μετά από μισή ώρα που ξεκινήσαμε δεν μπορέσαμε να ανοίξουμε μάτι για 14 ημέρες, από την πολλή ζαλάδα.

Βγήκαμε στο Χάλιφαξ του Καναδά, καθίσαμε ένα βράδυ σε ένα ξενοδοχείο, κάναμε ένα ντουζ και ξεκουραστήκαμε. Την επόμενη ημέρα μας έβαλαν στο τρένο και μας πήγαν στο Μόντρεαλ. Μας έβαλαν σε μια τεράστια αίθουσα να καθίσουμε όλες οι κοπέλες.

Η Υπηρεσία Μετανάστευσης του Καναδά είχε ειδοποιήσει τις οικογένειες που ήθελαν να πάρουν κορίτσια για τα σπίτια τους. Όταν ήλθαν οι κυρίες άρχισαν να μας διαλέγουν σαν τα αρνιά στον τσάρκο για σφάξιμο.

Η ελληνίδα υπεύθυνη της αίθουσας μου λέει: **"Σταυρούλα αυτή η κυρία θέλει εσένα γιατί έχεις ωραίο χαμόγελο και νομίζει ότι θα περάσετε ωραία"**.

Δεν μπορώ να περιγράψω τη στιγμή του αποχωρισμού από τις άλλες κοπέλες, που ταξιδέψαμε μαζί για 15 ημέρες, ήταν

από Σπάρτη, Καλαμάτα, Ηράκλειο Κρήτης, σπάραξε η καρδιά όλων μας.

Στο εβραϊκό σπίτι που πήγα είχε ξεχωριστό δωμάτιο για το βοηθητικό προσωπικό με μπάνιο.

Εγώ πρόσεχα τρία μικρά παιδιά, το ένα ήταν έξι μηνών. Κάθε μέρα το πρωί έφτιαχνα τα πρωινά για την οικογένεια και είχα την επιμέλεια του σπιτιού. Μέχρι τότε το μόνο που γνώριζα από το χωριό ήταν να φτιάχνω τραχανά, χυλοπίτες και τσάι του βουνού. Μπορεί ο καθένας να καταλάβει τις δυσκολίες που υπήρχαν, που τα πράγματα γίνονταν δυσκολότερα αφού δεν ήξερα ούτε τα yes και το no.

Στην αρχή η συνεννόηση γινόταν με νοήματα, μια κατάσταση για γέλια και για κλάματα.

Όλες οι κοπέλες είχαμε ρεπό μια μέρα την εβδομάδα και πηγαίναμε να συναντηθούμε στην Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία της Αγίας Τριάδος του Μόντρεαλ.

Έτσι την ημέρα του ρεπό, με ένα σημείωμα στο χέρι, που έγραφε τη διεύθυνση της εκκλησίας, παίρναμε ένα ταξί, το δείχναμε στον ταξιτζή, το ίδιο κάναμε και στην επιστροφή στο σπίτι ήταν στην αρχή, που δεν γνωρίζαμε ούτε λέξη αγγλικά.

Στο σπίτι των Εβραίων έμεινα ένα χρόνο, όσο προέβλεπε η συμφωνία που είχα δεσμευτεί.

Ο μισθός μου ήταν 65 δολάρια το μήνα, από αυτά κρατούσα 5 δολάρια για να ξεπληρώσω το εισιτήριο που πήγα στον Καναδά.

Όταν έφυγα από το σπίτι έπιασα δουλειά σε εργοστάσιο, εκεί έμαθα τη μηχανή ραψίματος, με πλήρωνα μισό δολάριο την ώρα.

Γρήγορα έστειλα πρόσκληση και έφερα στον Καναδά τον πατέρα μου και τον αρραβωνιαστικό μου Μπάμπη Νάτση. Ο πατέρας μου με είχε αρραβωνιάσει με τον Μπάμπη και την αδελφή μου Γιαννούλα και οι τρεις ήλθαν με το ίδιο καράβι.

Ο πατέρας μου και ο Μπάμπης έπιασαν δουλειά σε εστιατόριο, έκαναν τη λάτζα της κουζίνας.

Ο Μπάμπης όταν εργαζόταν είχε το μάτι στο μάγεμα και στις σερβιτόρες που έπαιρναν τις παραγγελίες. Έτσι σιγά-σιγά έμαθε τη δουλειά και μέσα στο χρόνο έγινε μάγεμας.

Στο χρόνο πάνω παντρευτήκαμε και μετά από 11 μήνες αποκτήσαμε το πρώτο μας παιδί, μετά από λίγο χρόνο μένω πάλι έγκυος στο δεύτερο παιδί μας. Τα πράγματα άρχισαν να γίνονται δύσκολα διότι πέρα από τη δουλειά είχαμε και το μεγάλο των παιδιών. Εγώ δούλευα στο εργοστάσιο την ημέρα και τα παιδιά τα κράταγε ο Μπάμπης. Όταν επέστρεφα εγώ στο σπίτι έφευγε για δουλειά ο Μπάμπης μέχρι τις 12 το βράδυ, ήταν μια πάρα πολύ δύσκολη κατάσταση, γιατί το μυαλό μας ήταν συνεχώς στα παιδιά και ήταν αδύνατο να συγκεντρωθούμε στη δουλειά.

Πολλοί Έλληνες, που αντιμετώπιζαν τα ίδια προβλήματα με μας, έστειλαν τα παιδιά τους στην Ελλάδα να τα μεγαλώσουν οι γιαγιάδες και οι παππούδες.

Εμείς αποφασίσαμε να φέρουμε τα πεθερικά μου στον Καναδά, διότι και αυτοί ήταν μόνοι στο χωριό αφού όλα τα παιδιά ήταν στο εξωτερικό.

Σύντομα μας δόθηκε η ευκαιρία και αγοράσαμε ένα κτήμα 65 μίλια έξω από το Μόντρεαλ. Εκεί βάλαμε πρόβατα και γελάδες, ταυτόχρονα στο διπλανό χωριό ανοίξαμε ένα μικρό εστιατόριο και οι δουλειές πήγαιναν καλά.

Μετά από έξι χρόνια, ο κουνιάδος μου ο Γιάννης Νάτσης που ήταν στην Αμερική (USA) στην πολιτεία St Louis μας έκανε μια πρόταση να πάμε οικογενειακά εκεί για να κάνουμε δουλειές μαζί, πράγμα που έγινε. Μετά από 10 χρόνια στον Καναδά βρεθήκαμε στην Αμερική. Μαζί με τον κουνιάδο μου κάναμε εστιατόριο και δουλέψαμε αγαπημένοι για 10 χρόνια.

Όταν τα παιδιά μας μεγάλωσαν, χωρίσαμε αγαπημένα και ο καθένας έκανε τις δικές του δουλειές. Τα παιδιά μας σπούδασαν και ακολούθησαν στις δουλειές τους γονείς τους.

Οι κόρες μου Μαρία και Βασιλική είναι παντρεμένες με εξαιρετικά παιδιά ελληνικής καταγωγής.

Τα αγόρια μου ο Δημήτρης είναι ελεύθερος, ενώ ο Φώτης είναι παντρεμένος και μου έχει χαρίσει δύο εγγόνια. Έχει φτιάξει μια ωραία οικογένεια.

Αν έγραφα αναλυτικά την ιστορία της ζωής μου θα γέμιζα μια βιβλιοθήκη, όπως μου λένε τα παιδιά μου.

Αυτή είναι σε συντομία η ιστορία της ζωής μου.

Κακουραϊκές ατάκες

Γράφει ο Γιάννης Δ. Σταματόπουλος

Το μπουστάνι του Πικερναίου

Την ατάκα του φύλλου αυτού την διηγήθηκε ο κουμπάρος μου ο **Κώστας ο Κέζας**, πρόσφατα στο καφενείο του στο φίλο **Βασίλη Ηλιόπουλο** και αυτός αμέσως με πήρε τηλέφωνο και μου την διηγήθηκε.

Πρωταγωνιστής της ατάκας είναι ένας ιδιαίτερος άνθρωπος για το χωριό μας, ο **Θανάσης Παπαδημητρίου**, ο επονομαζόμενος **"μυτάς"**.

Ο μπαρμπα-Θανάσης ήταν δύο φορές Πρόεδρος του χωριού μας το 1941 και το 1954. Για πάνω από 20 χρόνια συμμετείχε στα Κοινοτικά δρώμενα του χωριού μας και ήταν γνώστης των πεπραγμένων του.

Στη δεύτερη θητεία του ως Πρόεδρος είχε διευκολύνει αλλά και προτρέψει πολλούς νέους του χωριού να φύγουν στο εξωτερικό (Αυστραλία, Αμερική, Καναδάς κ.ά.). Τον χαρακτήριζε ένας ιδιαίτερος τρόπος που αντιμετώπιζε τα πράγματα αλλά κυρίως τους ανθρώπους.

Τον θυμάμαι, στις αρχές του 1950 και αργότερα, στη μεγάλη στράτα να πηγαίνει ούρεται στο περιβόλι του πάντα με τη σούστα του. Μόνο οι καλοί νοικοκυραίοι την εποχή του '50 είχαν σούστες και ένας από αυτούς ήταν και ο μπαρμπα-Θανάσης. Καθόταν στη σούστα του, αγέρωχος, πάντα με την τραγιάσκα του χαμηλά και το καμουτσίκι στο χέρι του, σχεδόν βλοσυρός και απόμακρος.

Η μεγάλη στράτα την εποχή εκείνη ήταν γεμάτη από ζα και ανθρώπους που πήγαιναν ή επέστρεφαν από τις δουλειές τους στον κάμπο. Ο δρόμος γέμιζε με φωνές και χαιρετούρες μεταξύ τους.

Από αυτούς όμως που χαιρετούσαν τον μπαρμπα-Θανάση λίγοι έπαιρναν απάντηση και αυτή ήταν μονολεκτική, στους περισσότερους απαντούσε με έναν μορφασμό του προσώπου του και μιας κίνησης της κάπως μεγάλης μύτης του, εξού και το παρατσούκλι **"μυτάς"**.

Οι παρέες του στα καφενεία του χωριού ήταν λίγες και επιλεκτικές, προτιμούσε την παρέα νέων παρά των συνομηλικών του. Στις αρχές της δεκαετίας του '60 τον θυμάμαι, κυρίως τις Κυριακές, να κάθεται μόνος του και να πίνει το καφεδάκι του, στο καφενείο του Κέζα, σε μια ορισμένη θέση και γρήγορα στο τραπέζι του να μαζεύει την σπουδάζουσα νεολαία του χωριού μας.

Του άρεσε να ακούει για το πως σκεπτόταν και το τι ήθελε η νεολαία της εποχής εκείνης και ποτέ δεν έκανε κήρυγμα, όπως συνήθιζαν να κάνουν άλλοι.

Ο γράφων είχε το ακριβό προνόμιο να είναι ένας από τους νέους που συνομιλούσε τακτικά μαζί του.

Το φθινόπωρο του 1963, ο μπαρμπα-Θανάσης είχε ανέβει στην Αθήνα να κάνει εγχείριση στον καρπό του χεριού του, που είχε κτυπήσει. Η εγχείριση θα γινόταν στο Λαϊκό Νοσοκομείο και τον είχε αναλάβει η ξαδέλφη του Μαρία Μπενεχούτσου, που εργαζόταν εκεί.

Μετά την εγχείριση χρειάζονταν φυσικοθεραπείες και αυτές τις έκανε η Μαρία, που ήταν φυσικοθεραπεύτρια κάθε απόγευμα στο σπίτι της στο Παγκράτι.

Εγώ τη χρονιά του 1963 είχα περάσει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και πολλά απογεύματα πήγαινα στο σπίτι της θείας Ευδοξίας Μπενεχούτσου και της Μαρίας.

Εκεί συναντηθήκαμε με τον μπαρμπα-Θανάση και δεθήκαμε με μια φίλια, που κράτησε μέχρι το θάνατό του. Έτσι τα απογεύματα κατεβαίναμε από το Παγκράτι στο Σύνταγμα με τα πόδια για καφέ, οπότε είχαμε την ευκαιρία να συζητήσουμε πολλά και διάφορα κυρίως για το χωριό και τους ανθρώπους του.

Αυτό συνεχίστηκε και αργότερα στο χωριό και στην Τρίπολη που τακτικά τον επισκεπτόμουν και κάθε επίσκεψή μου τον χαροποιούσε ιδιαίτερα.

Στις συζητήσεις μας όλα αυτά τα χρόνια μου είχε εξομολογηθεί πολλά ακόμη και προσωπικά, εκτιμώ ότι μου είχε μεγάλη εμπιστοσύνη.

Από αυτά που είχαμε συζητήσει στην Αθήνα, τρία ήταν τα θέματα, που πραγματικά με εντυπωσίασαν και ταυτόχρονα με ξάφνιασαν εσχάιστα.

Το πρώτο θέμα ήταν η αγωνία και το άγχος που είχε ζήσει όταν ως Πρόεδρος του χωριού το 1941, είχε το θλιβερό καθήκον να αναγγείλει τους θανάτους των πεσόντων Κακουραϊών στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940. Ένας από αυτούς ήταν και ο πατέρας μου:

"Όταν πήρα το έγγραφο του Γενικού Επιτελείου Στρατού για το θάνατο του Γιάννη Κ. Ρόκκα, που ήταν το πρώτο παιδί που έπεφε υπέρ πατρίδος, δεν ήξερα πως να το χειριστώ. Το βράδυ δεν μπόρεσα να κοιμηθώ, την άλλη μέρα πρωί πρωί θγήκα στο καφενείο και άρχιζα να ετοιμάζω το κλίμα, τελικά θρήκα μια λύση, πόνεσε η καρδιά μου αλλά έπρεπε να το κάνω, ήταν καθήκον μου. Όταν ήλθε η δεύτερη αγγελία, που ήταν ο θάνατος του πατέρα σου, θρήκα μια λύση. Έστειλα το απόγευμα τη γυναίκα μου Δημήτρω, να το πει στην κουνιάδα της θείας σου της Ευδοξίας, τη Βαρβάρα. Όταν την άλλη μέρα το πρωί το είπε η Δημήτρω στην θεία σου την Ευδοξία, ήμουν στο μπαλκόνι του σπιτιού μου και ακόμη αντηχεί στα αυτιά μου η σπαρρακτική φωνή της θείας σου. Με ανάλογο τρόπο χειρίστηκα και το θάνατο του δασκάλου του Θανάση του Μπρότση. Μάτωση

η καρδιά μου τότε για το θάνατο των τριών παιδιών. Ήταν για μένα μια δύσκολη περίοδος στη ζωή μου".

Τότε διεπίστωσα, πόσο τον είχε πονέσει και τον πόνανε ακόμη αυτό το θέμα, αν και είχαν περάσει 22 χρόνια από τότε.

Αυτή του η αφήγηση για μένα ήταν μια έκπληξη γιατί αυτός ο άνθρωπος, που έδινε την εντύπωση του ψυχρού και του απόμακρου να έχει τόσο ευαισθησία και όμως την είχε.

Το δεύτερο θέμα ήταν μια προσωπική ερώτηση προς εμένα. Με ρώτησε γιατί εγώ αλλά και όλοι σχεδόν οι νέοι του χωριού μας στις πρόσφατες Βουλευτικές Εκλογές το 1963 είχαμε ψηφίσει Ένωση Κέντρου με πρωθυπουργό τον Γεώργιο Παπανδρέου. Η Συντηρητική παράταξη (ΕΡΕ) που είχε χάσει τις εκλογές και ο μπαρμπα-Θανάσης ήταν οπαδός της, θεωρούσε το Γ. Παπανδρέου **"Συνοδοπόρο του Κομμουνισμού"**. Θυμάμαι ότι του έδωσα δύο μέτρα που είχε πάρει η νέα κυβέρνηση για τη νεολαία και τους γέροντες.

Το πρώτο ήταν ότι είχε καταργήσει τη δαπάνη για την εγγραφή, όσων είχαν περάσει στα Ανώτατα Ιδρύματα (Πανεπιστήμιο, Πολυτεχνείο κ.ά.).

Το ποσό αυτό ήταν τότε 2.000 δρχ., ποσό μεγάλο για μια αγροτική οικογένεια, αφού 750 δρχ. έπαιρνε μισθό ο δάσκαλος και ο καθηγητής το μήνα.

Το δεύτερο μέτρο ήταν η αγροτική σύνταξη των 15 δρχ. που έδωσε για πρώτη φορά Ελληνική κυβέρνηση στους γέροντες αγρότες για να έχουν ένα μικρό χαρτολάϊκι.

Δεν επιχείρησε να αντικρούσει τα επιχειρήματά μου, όπως συνήθιζα σε τέτοιες περιπτώσεις, με κοίταξε στα μάτια και χωρίς να διαστάσει μου είπε: **"Γιάννη έχεις απόλυτο δικίο και εγώ το ίδιο θα ψηφίζα"**.

Το τρίτο θέμα ήταν μια ομολογία του σε μια αναθεώρηση που είχε κάνει σ' ένα προσωπικό του πιστεύω.

Οι άνθρωποι του χωριού, όπως και ο μπαρμπα-Θανάσης, πίστευαν ότι τα κορίτσια δεν πρέπει να φεύγουν από το σπίτι για σπουδές ή για εργασία γιατί θεωρούσαν ότι **"Ξεστρατίζουν"**.

Όταν ο μπαρμπα-Θανάσης μπήκε στο Νοσοκομείο εκεί είδε την εκτίμηση που είχε η Μαρία η Μπενεχούτσου από τους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό και σαν έξυπνος άνθρωπος που ήταν κατάλαβε ότι η άποψή του για τις σπουδασμένες και εργαζόμενες γυναίκες ήταν λανθασμένη. Και τότε μου είπε: **"Γιάννη ήταν λανθασμένη η θέση που είχα για τα κορίτσια που σπούδασαν και εργάζονται, στο χωριό είμαστε πολύ πίσω"**.

Ένας φιλόσοφος είπε: Ο κούτσος άνθρωπος δεν αλλάζει ποτέ γνώμη, ο εγωιστής άνθρωπος δεν παραδέχεται ποτέ το λάθος του, ο έξυπνος άνθρωπος και γνώμη αλλάζει και τα λάθη του παραδέχεται.

Ο μπαρμπα-Θανάσης και γνώμη άλλαζε και τα λάθη του παραδεχόταν.

Ο μπαρμπα-Θανάσης είχε μια απέχθεια στους κουτούς και στους εξυπνάκιες ανθρώπους. Σε αυτούς μπορούσε να σκαρώσει τα πιο απίθανα χωράτα. Στα περισσότερα από αυτά ήταν εμπνευστής τους γιατί την εκτέλεση συνήθως την ανέθετε στους **"πρόθυμους"**, που υπήρχαν πολλοί και συνήθως ήταν νέοι, είχε ένα τρομερό κριτήριο να τους εντοπίζει.

Ένα τέτοιο χωράτο έχει και η ατάκα μας.

Κάποιος Πικερναίος μια χρονιά νοίκιασε τα χωράφια στην αμμουδέρα, του Καθηγητή Γιώργη Σπυροπούλου (Σπίγγου) και έβαλε μπουστάνι.

Το Κακουραϊκό πετόνι ήταν πιο γλυκό και πιο αρωματικό από το Αργίτικο και γι' αυτό το εκτόπιζε από την αγορά της Τρίπολης αλλά και όλης σχεδόν της Αρκαδίας. Η καλλιέργεια γινόταν από Κακουραϊούς που είχαν χωράφια στην αμμουδέρα και ήθελε ιδιαίτερη περιποίηση που οι Κακουραίοι γνώριζαν τα μυστικά του.

Τα κτήματα του Σπυροπούλου ήταν δίπλα στον μπαρμπα-Θανάση, που και αυτός είχε μπουστάνι.

Ο Πικερναίος κάποια στιγμή διαπίστωσε ότι τα πετόνια του δεν μεγάλωναν όπως του μπαρμπα-Θανάση.

Έτσι αποφάσισε να πάει να τον ρωτήσει, τι πρέπει να κάνει για να μεγαλώσουν και να γίνουν γρήγορα τα πετόνια του.

Ο μπαρμπα-Θανάσης, όταν άκουσε την ερώτηση του Πικερναίου τον κοίταξε με το χαρακτηριστικό του ύφος και αμέσως του έδωσε την συνταγή.

"Έχεις μεγάλο καζάνι, γέμισέ το με νερό και θάλτο στη φωτιά. Όταν αρχίζει να βράζει ρίξε από ένα κύπελλο βραστό νερό στη ρίζα κάθε πεπονιάς και θα δεις ότι σε λίγες μέρες τα πετόνια σου θα μεγαλώσουν και θα γίνουν".

Δεν ξέρουμε αν ο Πικερναίος κατάλαβε το χωράτο που του είχε στήσει ο μπαρμπα-Θανάσης, γιατί αν ακολούθησε τη συνταγή του σίγουρα το μπουστάνι του σε λίγες μέρες θα είχε γίνει στάχτη.

ΥΓ.: Η ατάκα αυτή μου έδωσε την ευκαιρία να αναφερθώ στον μπαρμπα-Θανάση, που ήταν μια παρεξηγημένη προσωπικότητα, ίσως γιατί δεν τον γνώρισαν τόσο καλά όπως εγώ. Του χρώσταγα αυτή την αναφορά, που γίνεται έστω και με καθυστέρηση 35 χρόνια από το θάνατό του.

Έφυγαν για πάντα από κοντά μας

Κωνσταντίνα Μπρότση - Κόλλια

Στις 15 Αυγούστου έφυγε από κοντά μας, η αγαπητή μας συγχωριανή **Κωνσταντίνα Κόλλια** η μεγαλύτερη από τα εννέα παιδιά του Δημητρίου και της Βασιλικής Μπρότση. Έφυγε νέα σε ηλικία 65 ετών, επαληθεύοντας για μια ακόμη φορά την πάντοτε επίκαιρη ρήση του Μεγάνδρου «όποιον οι θεοί αγαπούν, πεθαίνει νέος».

Η Κωνσταντίνα παντρεύτηκε τον Ιωάννη Κόλλια το 1976, δημότη του Λαυρίου Αττικής όπου και διέμενε τα τελευταία περίπου σαράντα χρόνια. Δημιούργησε μια όμορφη οικογένεια και ήταν μητέρα δύο παιδιών, του Δημητρίου και του Ελευθερίου Κόλλια. Η Κωνσταντίνα, όπως ομολογούν όσοι τη γνώρισαν και την αγάπησαν, ήταν ένας γλυκύτατος άνθρωπος με ευγένεια, αγάπη, απλότητα και ένθερμη πίστη στο Θεό. Αγαπούσε τους πάντες και τα πάντα και ενδιαφερόταν με πηγαία αγάπη και καλοσύνη για όλους. Αν και κοινωνικοποιημένη στην πόλη του Λαυρίου δεν ξεχνούσε την αγαπημένη της πατρίδα, το χωριό Αρτεμίσιο Αρκαδίας, στην οποία συχνά αναφερόταν αλλά και επισκεπτόταν όταν μπορούσε.

Τα τελευταία τρία χρόνια χτυπήθηκε από την επάρατη νόσο και πάλεψε με δύναμη, αξιοπρέπεια και καρτερία. Παρόλες τις δυσκολίες συνέχισε να σκορπά δύναμη και χαμόγελο στους δικούς της ανθρώπους όλο αυτό το δύσκολο διάστημα, που δε θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι πέρασε ένα μικρό μαρτύριο. Η μάχη, όμως, με την επάρατη νόσο είναι πάντα άνιση και η Κωνσταντίνα, πνευματικά και ψυχικά έτοιμη, κοιμήθηκε τον Δεκαπενταύγουστο.

Αγαπητή μας Κωνσταντίνα, θα σε θυμόμαστε για πάντα.



Νικολέττα Χαρ. Σταματοπούλου

Στις 8 Οκτωβρίου 2016 άφησε την τελευταία της πνοή στην Τρίπολη, στο σπίτι του γιου της Χρήστου, η **Νικολέττα Χαράλ. Σταματοπούλου** (Κινέζου), το γένος Γιάννη Τσαγκαλάκη. Η Νικολέττα από μικρή βίωσε τις δυσκολίες της ζωής και γρήγορα μπήκε στη βιοπάλη στα δύσκολα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου.

Παντρεύτηκε τον Μπάμπη Σταματοπούλο (Κινέζο) και μαζί αποκτήσανε και αναθρέψανε με αξίες και ιδανικά δύο αξια παιδιά, το Χρήστο και την Θεοδώρα.

Στάθηκε δίπλα στο Μπάμπη της, όπως τον αποκαλούσε, βράχος ακλόνητος για 60 χρόνια. Τον στήριξε με την αγάπη της, αλλά και το θάρρος της γνώμης της και έτσι του χάρισε την οικογενειακή ηρεμία και σιγουριά και μαζί αποκτήσανε τίμια υλικά αγαθά και κοινωνική καταξίωση ανάμεσα στους συγχωριανούς, φίλους και συγγενείς.

Η αγαπητή Νικολέττα αποτέλεσε υπόδειγμα ευγένειας, νοικοκυροσύνης και άριστης συμπεριφοράς προς όλους και ήταν ένα φωτεινό παράδειγμα καλού ανθρώπου.

Υπήρξε μια άριστη σύζυγος, μια καλή μανούλα και μια τρυφερή γιαγιά.

Είχα το ακριβό προνόμιο να είμαι φίλος της οικογένειας του Μπάμπη και της Νικολέττας και με περιέβαλαν με

αγάπη και εκτίμηση και πάντοτε με υποδεχόταν στο σπίτι της με μια θερμή αγκαλιά. Η Νικολέττα δεν παρέλειπε ποτέ να μην ρωτήσει, με μεγάλο ενδιαφέρον και να στείλει χαιρετίσματα, στη μακαρίτισσα τη μάνα μου, όταν την είχα στην Αθήνα, ήταν φίλες από τα παλιά. Ο Παντοδύναμος Θεός την αξίωσε να δει αποκαταστημένα και καταξιωμένα στην κοινωνία τα παιδιά της αλλά και να καμαρώσει τον εγγονό της Δημήτρη.

Σε εμάς τους φίλους και συγχωριανούς, που γνωρίσαμε την αγαπητή Νικολέττα καταλείπει μνήμη αγαθή και θα την θυμόμαστε με αγάπη και σεβασμό.

Η εξόδιος ακολουθία τελέστηκε την επομένη του θανάτου της στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στο χωριό. Πάνδημη ήταν η συμμετοχή συγγενών, φίλων και συγχωριανών, που την συνόδευσαν στο Κοιμητήριο του Αγίου Νικολάου.

Στα παιδιά της **Χρήστο** και **Θεοδώρα**, στην **αδελφή της Μοναχή Παναρέτη (Βασιλική)**, στον **εγγονό της Δημήτρη** και στους συγγενείς της ευχόμαστε την εξ ύψους παρηγοριά.

Η μνήμη της να είναι αιωνία.
Ι.Δ. Σταματοπούλος

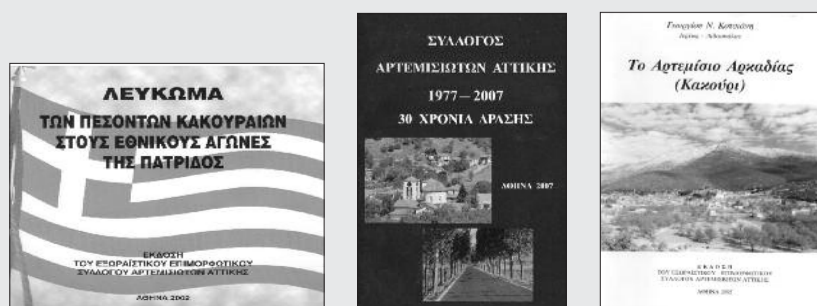


Λαμπρινή Ν. Συμπόνη

Έφυγε από τη ζωή στο σπίτι της στην Τρίπολη στις 5 Σεπτεμβρίου 2016 η **Λαμπρινή**, σύζυγος **Νίκου Συμπόνη**, σε ηλικία 96 ετών, το γένος Κατραλή από το Λεβίδι.

Η εξόδιος ακολουθία τελέστηκε την επομένη του θανάτου της στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης του χωριού μας και ετάφη στο Κοιμητήριο του Αγίου Νικολάου.

Τα βιβλία του Συλλόγου μας



Ευγενία Β. Παπαθεοδώρου

Στις 19 Οκτωβρίου 2016, έφυγε από τη ζωή, πλήρης ημερών (100 χρονών), η **Ευγενία Β. Παπαθεοδώρου**.

Η Ευγενία από το Λεβίδι, το γένος Γιαβή, ήρθε στο Κακούρι το 1945, μετά το γάμο της, με τον Βασ. Παπαθεοδώρου. Η ζωή την είχε ευλογήσει σε όλα τα θέματα, κατά τη διάρκεια του βίου της: Ο σύζυγός της ήταν ένας από τους καλύτερους ανθρώπους του χωριού: δουλευταράς, καλοπροαίρετος, κοινωνικός με ιδιαίτερο χιούμορ.

Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της, έζησε στην Αθήνα, στην Πετρούπολη όπου τα δύο αγαπημένα αδέρφια, Βασίλειος και Θεόδωρος Παπαθεοδώρου από το 1956 διατηρούσαν κατάστημα, τύπου Super Market της εποχής εκείνης.

Ταξίδεψε 10 φορές στην Αμερική, όπου είχαν σταδιοδρομήσει τα παιδιά της Ιωάννης και Θεόδωρος Παπαθεοδώρου. Με ορμητήριο το σπίτι τους στο Oregon γύρισε πολλές πολι-

τείες της Αμερικής και γνώρισε πολλές χαρές και απολαύσεις.

Ήταν ιδιαίτερο άτομο, κοινωνική και ευπροσέγγιση.

Δεχόταν τους πάντες στο σπίτι της στο Κακούρι τα καλοκαίρια, με πολλή αγάπη.

Στα γεράματά της στην Πετρούπολη, είχε μεγάλη περιποίηση από τον κ. Χρήστο και την κ. Αφροδίτη Κολοκούρα που ζούσαν μαζί της.

Στην τελευταία της κατοικία στο Κακούρι τη συνόδευσαν τα παιδιά της, τα εγγόνια της που ήρθαν από την Αμερική και όλοι οι συγγενείς και οι Κακουραίοι.

Καλό σου ταξίδι θεία μου αγαπημένη!

Όταν μια πόρτα «σφραγίζεται» τότε ο πόνος «ανασκάφτει» πολλές δύσκολες πληγές που δεν έκλεισαν ποτέ!

Γωγώ Παπαθεοδώρου-Καραγιάννη

Γεώργιος Σπ. Νίκας

Στις 26 Αυγούστου 2016, έφυγε από τούτη τη ζωή ο **Γεώργιος Νίκας, σύζυγος της Ντίνας Β. Δάμη**, σε ηλικία 77 ετών.

Γεννήθηκε και έζησε όλα του τα χρόνια στο Ναύπλιο, στην πόλη που αγάπησε και τίμησε πολύ, εξασκώντας το επάγγελμα του εκτελωνιστή για σαράντα και πλέον χρόνια.

Ασχολήθηκε και με τα κοινά. Για πολλά χρόνια ήταν Δημοτικός Σύμβουλος του Δήμου Ναυπλίου, μέλος του Δ. Συμβουλίου του μεγαλύτερου Συλλόγου «Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ» ο οποίος εξέδωσε ψήφισμα, που ανακοινώθηκε κατά την εξόδιο ακολουθία και μέλος του Επιμελητηρίου Αργολίδας.

Στις 25 Σεπτεμβρίου, ο Σύλλογος Μπασιωτών Αττικής (το Μπάσι είναι χωριό της ορεινής Κορινθίας και γενέτειρα του πατέρα του) τίμησε με τιμητική μαρμαρίνη πλάκα, τόσο τη μνήμη του πατέρα του για την προσφορά του στο σχολείο, όσο και του ίδιου για την προσφορά του στο Πνευματικό Κέντρο του χωριού.

Άνθρωπος ενεργητικός, δραστήριος και δημιουργικός, στηριζόμενος πάντα στη λογική, κατάφερε πολλά πράγματα στη ζωή του. Εκείνο όμως που τον χαρακτήριζε περισσότερο ήταν τα πλούσια αισθήματα που είχε για τον συνάνθρωπο και το γνωρίζουν πολύ καλά εκείνοι που ευεργετήθηκαν απ' αυτόν.



Για πενήντα ολόκληρα χρόνια, δίπλα του η Ντίνα τον στήριζε σε ό,τι αποφάσιζε. Απέκτησαν δύο παιδιά και τέσσερα εγγόνια, τα οποία υπεραγαπούσε. Ήταν μοναχοπαιδί, και, όπως έλεγε, στο πρόσωπό μας βρήκε αληθινά αδέρφια. Έτσι όλες τις γιορτές Πάσχα, Χριστούγεννα και καλοκαίρια τα περνούσαμε μαζί στο κτήμα, που είχε φτιάξει ο ίδιος με πολύ κόπο, πολύ γούστο και πολύ μεράκι. Του άρεσε να το φροντίζει ο ίδιος και ιδιαίτερα να ποτίζει τα φυτά και τα λουλούδια. Η καλύτερη ώρα γι' αυτόν ήταν το βράδυ που απολάμβανε από τον κήπο του το Παλαμήδι φωτισμένο.

Γιώργο, δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ, ούτε τις τόσο ωραίες στιγμές που έχουμε περάσει μαζί.

Δυστυχώς, όμως, εδώ και ένα χρόνο χτυπήθηκε από την επάρατη ασθένεια, η οποία δεν κάνει διακρίσεις και στις 26 Αυγούστου, 7 η ώρα το απόγευμα, άφησε την τελευταία σου πνοή στο Νοσοκομείο Ναυπλίου, αφήνοντας τα παιδιά σου, τα εγγόνια σου και ιδιαίτερα τη Ντίνα, μετά από μια τόσο μεγάλη διαδρομή.

Γιώργο, ας είναι ελαφρύ το χώμα της Ναυπλιώτικης γης που σε σκέπασε και σου ευχόμαστε καλή ανάπαυση δίπλα στους γονείς σου.

Καλό ταξίδι Γιώργο και να ξέρεις ότι η σκέψη μας θα σε συντροφεύει πάντα.

Αιωνία σου η μνήμη.

Ελένη Β. Δάμη-Ζαρόκωστα

Στις οικογένειες των θανόντων συγχωριανών μας το Δ.Σ. του Συλλόγου εκφράζει τα θερμά του συλλυπητήρια και τους εύχεται την εξ ύψους παρηγοριά.

Εν ολίγοις...

► Ο μίνι ανεμοστρόβιλος τον Οκτώβριο, που έγινε στο χωριό μας, είχε σαν αποτέλεσμα να ρίξει κάτω δύο λεύκες και μπόλικα κλαδιά, ευτυχώς δεν είχαμε ατύχημα. Είναι καιρός να γίνει κλάδεμα των λευκών, είναι πολύ ψηλές και ελλοχεύει κίνδυνος δυστυχήματος.

► Η ωραία δενδροστοιχία μας από τη Βρύση έως τον Αϊ-Λιά πρέπει να συμπληρωθεί με δένδρα εκεί που υπάρχουν κενά.

► Το τμήμα του δρόμου από Αϊ-Γιώργη έως Αϊ-Λιά θέλει επισκευή αν όχι νέο ασφαλτικό τάπητα διότι σε πολλά τμήματα η άσφαλτος έχει καθίσει και τα αυτοκίνητα είναι εύκολο να βγουν από την πορεία τους αν τρέχουν.

► Στο τμήμα του δρόμου από το γεφύρι του Γκόνου έως το Νεκροταφείο, οι τοίχοι που είναι εκατέρωθεν πρέπει να φτιαχτούν. Είναι ο δρόμος βιτρίνα του χωριού μας.

Όλα τα παραπάνω θέματα εμπίπτουν στις αρμοδιότητες του Προέδρου Κώστα Νάγου που πρέπει να κάνει τις απαραίτητες ενέργειες.

Οι Σύλλογοι είναι δίπλα του και τον συνδράμουν στο βαθμό που μπορούν.

Ο Κακουραίος

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
Φωτεινές επιγραφές, Διαφημιστικές κατασκευές
Μεταλλικά γράμματα - Νέον - LED -
Εκτυπώσεις
Φλέμιγκ 118 Μοσχάτο
Τηλ.: 210 9416314 Κιν.: 6972 858307
e-mail:andreastamat@yahoo.gr

ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΓΥΨΙΝΕΣ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ
ΓΥΦΟΣΑΝΙΔΕΣ - ΤΣΙΜΕΝΤΟΣΑΝΙΔΕΣ
ΨΕΥΔΟΡΟΦΕΣ
ΤΡΙΠΟΛΗ
2710 243301
6946377015